

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupené Mgr. Alešem Gnidou, advokátem se sídlem Horská 1928, Vsetín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. KUZZL 70708/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 9. 2025, č. j. 65 A 69/2025-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 10. 4. 2025 ve věci schválení stavebního záměru s názvem „*Novostavba rodinného domu V.*“. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou však krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením jako opožděnou odmítl.

[2] Uvedl, že podle § 306 zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, lze žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, podat do jednoho měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni (resp. jejímu právnímu zástupci) doručeno dne 14. 8. 2025; jednoměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula dne 14. 9. 2025. Žalobkyně podala žalobu až 26. 9. 2025, a soud ji proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro opožděnost.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil okamžik doručení žaloby soudu.

[4] Stěžovatelka uvedla, že dne 27. 8. 2025 učinila sama bez účasti svého právního zástupce podání, jímž napadla rozhodnutí žalovaného a které dle svého obsahu bylo žalobou proti tomuto rozhodnutí. Toto podání učinila včas, tedy ve lhůtě jednoho měsíce stanovené § 306 stavebního zákona. Na podání právního zástupce stěžovatelky ze dne 26. 9. 2025 je poté nutno nahlížet jako na doplnění žaloby, kterou podala sama stěžovatelka. Z toho důvodu měl krajský soud při posuzování zachování lhůty pro podání žaloby přihlédnout i k podání stěžovatelky ze dne 27. 8. 2025 a přistoupit k meritornímu posouzení a rozhodnutí věci, příp. vyzvat stěžovatelku k odstranění vad jejího podání, pokud takové vady shledal.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného usnesení a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Další postup Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud po prostudování soudního spisu zjistil, že se v něm žádné podání stěžovatelky ze dne 27. 8. 2025 nenachází. Z procesní opatrnosti se proto obrátil na krajský soud a současně vyzval stěžovatelku ke specifikaci tohoto podání a případnému doložení jeho kopie opatřené potvrzením o odeslání.

[7] Dne 26. 11. 2025 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání stěžovatelky tvořené přílohou sestávající z elektronické komunikace mezi ní a jejím právním zástupcem. Z obsahu elektronické komunikace mj. vyplynulo, že právní zástupce stěžovatelku po jejím opakovaném dotazu na stav podání žaloby ujistil, že lhůta k podání žaloby činí podle § 72 s. ř. s. dva měsíce ode dne doručení posledního rozhodnutí ve věci; lhůta tedy uplyne dne 14. 10. 2025.

[8] Podání učiněné dne 27. 8. 2025, na něž odkázala v kasační stížnosti, stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu nedoložila. Obsah elektronické komunikace nasvědčuje tomu, že stěžovatelka mohla text odkazovaného podání napsat již v měsíci srpnu; samotné podání ale bylo krajskému soudu prokazatelně doručeno až jako doplnění žaloby dne 1. 10. 2025, přičemž je datováno 30. 9. 2025. Z úvodního textu podání rovněž vyplývá, že je psáno v reakci na žalobu podanou dne 26. 9. 2025.

[9] Krajský soud ve svém vyjádření ze dne 26. 11. 2025 sdělil, že provedl lustraci všech soudních spisů na správním úseku v Ostravě i v Olomouci, avšak stěžovatelkou zmíněné podání nenalezl. Dále uvedl, že ani text žaloby nenasvědčuje tomu, že by navazovala na dříve učiněné podání stěžovatelky, zejména pak úvodní část žaloby a pojednání o tom, že je zachována dvouměsíční zákonná lhůta pro podání žaloby.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud se na úvod zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost **není důvodná**.

[12] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu *podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon jinou lhůtu*.

[13] Takovým zvláštním zákonem je také zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon. Podle § 306 odst. 1 tohoto zákona *[ž]alobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno*.

[14] Stavební zákon z roku 2021 byl ve Sbírce zákonů publikován již dne 29. 7. 2021, včetně zvláštního pravidla o zkrácení lhůty k podání správní žaloby v § 306 a přechodného ustanovení v § 331. Účinnost této části byla následně odložena až na 1. 7. 2024 zákonem č. 152/2023 Sb. (část I, bod 419), jenž nabyl účinnosti dne 1. 7. 2023. Přinejmenším od posledně uvedeného data nemohla být stěžovatelka (resp. její právní zástupce) na pochybách, co bude obsahem nové právní úpravy (včetně změny žalobní lhůty) a od jakého okamžiku bude účinná.

[15] V nyní posuzované věci není sporu o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 8. 2025 a doručeno stěžovateli následujícího dne, tj. 14. 8. 2025; vše za účinnosti nové právní úpravy, tj. po 1. 7. 2024. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom dospěla k závěru, že v takovém případě se uplatní lhůta pro podání žaloby zakotvená v § 306 odst. 1 stavebního zákona, a žaloba tudíž musí být podána do jednoho měsíce od doručení rozhodnutí stavebního úřadu (viz např. rozsudky NSS ze dne 9. 10. 2025, č. j. 21 As 106/2025 - 25, ze dne 15. 5. 2025, č. j. 3 As 242/2024 ze dne 22. 4. 2025, č. j. 1 As 297/2024 - 46, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 1 As 25/2025, a ze dne 9. 4. 2025, č. j. 1 As 10/2025 - 34). Jednoměsíční lhůta se uplatní i tehdy, bylo-li rozhodnutí správního orgánu sice vydáno před účinností nové právní úpravy, ale doručeno až za její účinnosti (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2025, č. j. 10 As 241/2024 - 42). V nálezu ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. I. ÚS 3241/24, Ústavní soud potvrdil, že délka lhůty pro podání žaloby se odvíjí od právní úpravy účinné v okamžiku doručení napadeného správního rozhodnutí.

[16] Kasační argumentace stěžovatelky spočívá v tvrzení, že žalobu proti rozhodnutí žalovaného podala ve stanovené lhůtě dne 27. 8. 2025. Krajský soud k tomuto podání nepřihlédl, a proto nesprávně vyhodnotil okamžik doručení žaloby soudu. Tvrzení stěžovatelky však neodpovídají soudem zjištěné skutečnosti. Z obsahu soudního spisu a podkladů, které kasační soud shromáždil, jednoznačně plyne, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla krajskému soudu doručena dne 26. 9. 2025. Před tímto datem stěžovatelka ve věci žádné podání neučinila. Jak text samotné žaloby, tak stěžovatelkou předložená elektronická komunikace svědčí o tom, že právní zástupce stěžovatelky zcela opomenul ustanovení § 306 odst. 1 stavebního zákona a pojal nesprávné přesvědčení, že se v posuzované věci uplatní obecná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom tíživé situace stěžovatelky, která důvodně spoléhala na odbornost svého právního zástupce, nicméně za daného procesního stavu nemůže rozhodnout jinak než kasační stížnost zamítnout.

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem i shora uvedenou judikaturou, pokud žalobu podanou stěžovatelkou dne 26. 9. 2025 odmítl jako opožděnou.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu